

Sygn. akt I ACa 892/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Lidia Sularzycka (spr.)

Sędziowie: SA Roman Dżiczek

SO (del.) Beata Piwowarska

Protokolant: asystent sędziego Tomasz Wiliński

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa Spółdzielni (...) w K.

przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) im. prof. W. (...) - Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt II C 508/13

1. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie II (drugim) w ten sposób, że zasądza od (...) Publicznego Szpitala (...) im. prof. W. (...) – Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej z siedzibą w W. na rzecz Spółdzielni (...) w K. kwotę 2.301,29 zł (dwa tysiące trzysta jeden złotych dwadzieścia dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 10 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;

- w punkcie III (trzecim) w ten sposób, że podwyższa kwotę 2.428 zł (dwa tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych) do kwoty 5.028 zł (pięć tysięcy dwadzieścia osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. zasądza od (...) Publicznego Szpitala (...) im. prof. W. (...) – Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej z siedzibą w W. na rzecz Spółdzielni (...) w K. kwotę 566 zł (pięćset sześćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję.

Sygn. akt I ACa 892/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20.03.2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie z powództwa Spółdzielni (...) w K. przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) im. prof. W. (...) – Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w W. o zapłatę: I. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 11.850,15 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.797,41 zł od dnia 10.12.2012 r. do dnia zapłaty; II. oddalił powództwo w pozostałym zakresie; III. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.428 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; IV. koszty opłaty sądowej od pozwu w pozostałej części przejął na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie.

Rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne.

W dniu 16.05.2011 r. strony zawarły umowę nr (...) w trybie przetargu nieograniczonego. Przedmiotem zamówienia były usługi utrzymania czystości i prawidłowego stanu sanitarnego pomieszczeń Zamawiającego oraz wykonywanie czynności pomocniczych przy pacjencie na zlecenie personelu medycznego Zamawiającego w systemie 24-godzinnym przez 7 dni w tygodniu w okresie od dnia 29.05.2011 r. do dnia 31.05.2014 r. Strony postanowiły, że Wykonawca otrzyma miesięczne wynagrodzenie zgodnie ze złożoną ofertą cenową na podstawie wystawionej przez Wykonawcę faktury VAT wraz z protokołami zbiorczej kontroli okresowej przeprowadzonej co najmniej raz w miesiącu. Szacunkowa wartość przedmiotu umowy wynosiła brutto 5.607.643,68 zł.

W dniu 28.11.2011 r. strony podpisały aneks nr (...), na mocy którego zmianie uległa szacunkowa wartość przedmiotu umowy brutto, która wyniosła ostatecznie 5.443.256,28 zł. Aneksem nr (...) z dnia 09.02.2012 r. strony zgodnie ustaliły, że w związku ze wzrostem w 2012 r. minimalnej płacy krajowej wartość umowy zwiększa się o kwotę brutto 12.438,53 zł.

Powódka wykonywała swoje usługi bez zastrzeżeń ze strony pozwanego. Pracownicy utrzymywali czystość i prawidłowy stan sanitarny w szpitalnych pomieszczeniach oraz rzetelnie wywiązywali się z czynności pomocniczych przy pacjencie na zlecenie personelu medycznego. W protokołach zaznaczono, że pracę osób zajmujących się utrzymaniem czystości i prawidłowego stanu sanitarnego w szpitalnych pomieszczeniach oraz wykonywaniem czynności pomocniczych przy pacjencie na zlecenie personelu medycznego cechowała solidność i dokładność.

Za usługi wykonane w czerwcu 2012 r. powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...), która opiewała na kwotę 109.087,13 zł, z terminem zapłaty do dnia 28.09.2012 r.

Pismem z dnia 07.11.2012 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 973.113,79 zł z tytułu należności wynikających z niezapłaconych faktur.

W dniu 30.07.2013 r. pozwany uregulował należność wynikającą z faktury VAT nr (...) i zapłacił na rzecz powódki kwotę 109.087,13 zł za wykonane usługi.

Pozwany jest publicznym zakładem opieki zdrowotnej. Na koniec 2011 r. aktywa placówki wynosiły 68.623.944,73 zł, w tym aktywa obrotowe 20.229.239,94 zł. Szpital przyjął na siebie zobowiązania w kwocie 66.645.122,76 zł, z czego większość stanowiły zobowiązania krótkoterminowe w wysokości 49.027.878,80 zł. Na dzień 30.06.2012 r. aktywa wynosiły 64.458.503,55 zł, w tym aktywa obrotowe 16.267.237,94 zł. Szpital posiadał zobowiązania w kwocie 73.357.978,79 zł z przeważającymi zobowiązaniami krótkoterminowymi w wysokości 57.383.786,48 zł.

Po cofnięciu powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia, wobec zapłaty przez pozwanego kwoty należności głównej w wysokości 109.087,13 zł i umorzenia postępowania w tym zakresie, powódka dochodziła zapłaty odsetek w kwocie 9.052,74 zł stanowiącej odsetki ustawowe od kwoty należności głównej 109.087,13 zł za okres od dnia 10.12.2012 r. do dnia 30.07.2013 r. oraz kwoty 5.098,70 zł, na którą składały się kwoty: 2.292,32 zł stanowiąca ustawowe odsetki od kwoty 109.087,13 zł za okres od dnia 06.08.2012 r. do dnia 04.10.2012 r. oraz 2.806,38 zł stanowiąca odsetki za zwłokę określone w ustawie z dnia 12.06.2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych za okres od dnia 05.10.2012 r. do dnia 09.12.2012 r.

Sąd uznał powództwo za zasadne w części, w jakiej powódka domagała się od pozwanego ustawowych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia głównego za okres od dnia następnego po dniu wymagalności roszczenia do dnia zapłaty oraz w zakresie zasądzenia odsetek od odsetek. Szpital nie kwestionował zasadności dochodzonego przez Spółdzielnię roszczenia. Wskazywał w toku postępowania wyłącznie na problemy finansowe, z którymi zmagają się od wielu lat.

Zasadne było żądanie powódki zasądzenia kwoty 9.052,74 zł stanowiącej odsetki ustawowe od kwoty należności głównej 109.087,13 zł za okres od dnia 10.12.2012 r. (wniesienia pozwu) do dnia 30.07.2013 r. (dnia zapłaty).

Zasadne było także żądanie zasądzenia odsetek, ale tylko odsetek ustawowych, od należności głównej 109.087,13 zł za wcześniejszy okres, tj. od dnia 29.09.2012 r. do dnia 09.12.2012 r. Kwota ustawowych odsetek za ten okres wynosi 2.797,41 zł. Łącznie zatem Sąd uwzględnił żądanie zapłaty kwoty 11.850,15 zł, stanowiącej odsetki ustawowe za okres od dnia 29.09.2012 r. (następny dzień od daty płatności wskazanej w fakturze) do dnia 30.07.2013 r. (dnia zapłaty).

Pozwany nie uiszczył ciężących na nim zobowiązań w zakresie kwoty 109.087,13 zł w wyznaczonym terminie, ale dopiero w dniu 30.07.2013 r., już w toku postępowania sądowego. Tym samym pozwany popadł w opóźnienie w zapłacie należności głównej w wysokości 109.087,13 zł. Opóźnienie to należy liczyć od dnia następnego po terminie wyznaczonym w fakturze jako termin zapłaty, czyli od daty wymagalności roszczenia, tj. od dnia 29.09.2012 r. do dnia 30.07.2013 r., czyli do daty faktycznej zapłaty.

Niezasadne było żądanie powódki zapłaty odsetek za okres wcześniejszy, gdyż powódka sama wskazała w fakturze termin zapłaty na dzień 28.09.2012 r. Jest to tym samym data wymagalności roszczenia i powódka nie może skutecznie domagać się zapłaty odsetek za okres przed wymagalności roszczenia.

Sąd uwzględnił żądanie powódki zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 2.797,41 zł (stanowiącej odsetki ustawowe od kwoty 109.087,13 zł za okres od dnia 29.09.2012 r. do dnia 09.12.2012 r.) od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 10.12.2012 r. do dnia zapłaty (art. 482 § 1 kc).

Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania zasądzenia odsetek na podstawie art. 7 ustawy z dnia 12.06.2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 1323 ze zm.), określonych w art. 56 ustawy z dnia 29.09.1997 r. ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 ze zm.).

Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 12.06. 2003 r. (obowiązującej w chwili, w której powstało opóźnienie w zapłacie należności dochodzonych niniejszym powództwem), jeżeli dłużnik, w terminie określonym w umowie albo wezwaniu nie dokona zapłaty na rzecz wierzyciela, który spełnił określone w umowie świadczenie niepieniężne, wierzycielowi przysługują, bez odrębnego wezwania, odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29.09.1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, ze zm.), chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty.

Sąd uznał za niezasadne zasądzenie wyżej wskazanych odsetek, podobnie jak odsetek ustalonych na podstawie art. 5 ustawy, z uwagi na sprzeczność tego żądania z zasadami współzycia społecznego, wskazanymi w art. 5 kc.

Zdaniem Sądu, pozwany Szpital rzeczywiście nie dysponował w tamtym czasie środkami pieniężnymi, które mogłyby zostać przeznaczone na zaspokojenie roszczenia powódki. Placówka medyczna znajdowała się w bardzo trudnej sytuacji finansowej, co wynika z uzasadnienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Pozwany w ogóle nie kwestionował zasadności podnoszonego roszczenia. Przyznał wprost, że powódka rzeczywiście prawidłowo wykonała pracę, za którą mogła domagać się stosownego wynagrodzenia. Jedynym celem, do którego dążył zakład opieki zdrowotnej było rozłożenie należności na raty, co miało odsunąć w czasie termin zapłaty i odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami procesu. Sąd nie dopatrył się złej woli pozwanego w niewykonaniu zobowiązania. Zamawiający zdawał sobie sprawę z konsekwencji popadnięcia w opóźnienie. Dlatego też sprzeczne z zasadami współzycia społecznego byłoby zasądzenie dalszych odsetek od przeterminowanej należności. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwany uiszczył należność tak szybko jak mógł. Istotne jest także, że pozwany nie jest zwykłym podmiotem, lecz zakładem opieki zdrowotnej, zaś regulowanie bieżących płatności przez placówki służby zdrowia uzależnione jest przede wszystkim od wysokości środków przyznanych przez NFZ.

Faktem powszechnie znanym jest zła sytuacja finansowa polskich szpitali. Środki finansowe, jakie otrzymują od NFZ, nie są adekwatne do ich potrzeb, co utrudnia utrzymanie płynności finansowej. W wyniku tego następuje nieustanny wzrost zadłużenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktycznie i prawne, Sąd uwzględnił powództwo we wskazanej części, w pozostałej zaś oddalił je jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc uznając, iż w niniejszej sprawie występują szczególne okoliczności, które przemawiają za odstąpieniem od obciążania strony przegrywającej kosztami procesu przynajmniej w części. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki zwrot kosztów sądowych, to jest opłatę sądową od pozwu w wysokości 1.428 zł, stanowiącą czwartą część opłaty od pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz kwotę 1.000 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Minimalna stawka wynagrodzenia pełnomocnika procesowego strony powodowej została pomniejszona z uwagi na trudną sytuację finansową placówki medycznej, mimo że pozwany dał stronie przeciwnej powód do wytoczenia powództwa. Postępowanie nie wiązało się z uciążliwościami dla stron. Sąd nie przeprowadzał postępowania dowodowego (oprócz dowodów z dokumentów), gdyż stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był między stronami sporny. Ponadto w sprawie odbył się tylko jeden termin rozprawy. Sąd uwzględnił tylko w części wnioski pozwanego o nieobciążanie go obowiązkiem zwrotu kosztów procesu. Sąd miał na uwadze także to, że powódka przed wytoczeniem niniejszego powództwa nie uzyskała zaspokojenia swoich roszczeń, a wytaczając powództwo poniosła koszty z nim związane, a zatem co najmniej w części powinna uzyskać ich zwrot.

Na podstawie art. 113 ust. 1 uksc Sąd przejął opłatę sądową w pozostałej części na rachunek Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Warszawie.

W apelacji od powyższego wyroku w zakresie pkt II i III powódka zarzuciła:

1. naruszenie prawa procesowego - przepisu art. 213 § 2 kpc poprzez oddalenie powództwa w części, pomimo że pozwany uznał powództwo w całości, nie wnosił o jego oddalenie, a jedynie o oznaczenie sposobu spełnienia tego świadczenia poprzez rozłożenie żądanej kwoty na raty;
2. naruszenie prawa procesowego - przepisu art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 109 § 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) w zw. z art. 102 kpc poprzez niezasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu w całości, nieobciążenie pozwanego kosztami procesu w zakresie wynagrodzenia radcy prawnego według stawki minimalnej, w sytuacji gdy koszty te były niezbędne do celowego dochodzenia praw przez powódkę;
3. naruszenie prawa procesowego - przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, co skutkowało przyjęciem, iż pozwany uiszczył należność tak szybko jak mógł, sytuacja finansowa pozwanego w chwili orzekania była trudna, pozwany nie wykazał złej woli w niewykonywaniu zobowiązania;
4. naruszenie prawa materialnego – art. 5 i 7 ustawy z dnia 12.06.2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w zw. z art. 5 kc poprzez przyjęcie, że żądanie powódki jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Wobec powyższe powódka wniosła o zmianę wyroku przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 2.301,29 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10.12.2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu za obie instancje.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest uzasadniona.

Jak wynika z akt sprawy powódka w pozwie z dnia 10.12.2012 r. (k. 3) zażądała zasądzenia kwoty 114.185,83 zł z ustawowymi odsetkami od daty wniesienia pozwu. Nakazem zapłaty z dnia 03.01.2013 r., wydanym w postępowaniu upominawczym (k. 9) powyższe żądanie zostało uwzględnione. W sprzecznie od nakazu zapłaty (k. 12) pozwany w istocie nie zakwestionował żądania pozwu, a tylko wniósł o oznaczenie sposobu wykonania zobowiązania poprzez zapłatę żądanej kwoty w 4 równych ratach, płatnych kwartalnie, począwszy od miesiąca, w którym uprawomocni się wyrok w niniejszej sprawie, przy czym pierwsza rata będzie płatna w wysokości 28.546,48 zł, a pozostałe 28.546,45 zł. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podkreślił (k. 15), iż w żaden sposób nie kwestionuje istnienia zobowiązania.

Wobec zapłacenia przez pozwanego w toku postępowania sądowego, tj. w dniu 30.07.2013 r., kwoty 109.087,13 zł, powódka w piśmie procesowym z dnia 13.01.2014 r. (k. 136) cofnęła pozew w powyższym zakresie i wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 5.098,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10.12.2012 r. do dnia zapłaty, kwoty 9.052,74 zł tytułem ustawowych odsetek od kwoty 109.087,13 zł od dnia 10.12.2012 r. do dnia 30.07.2013 r. oraz kosztów postępowania. Wniosła o oddalenie wniosku pozwanego o rozłożenia świadczenia na raty oraz wniosku o odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu w trybie art. 102 kpc. Do powyższego stanowiska pozwany nie odniósł się w toku dalszego postępowania.

Uznanie powództwa przez pozwanego jest czynnością procesową, odnoszącą się do całości bądź części roszczenia. Może być dokonane poza rozprawą – w piśmie procesowym bądź na rozprawie - ustnie do protokołu. Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (orzeczenie SN z dnia 28.10.1976 r. II CRN 232/76 OSNCP 1977, nr 5-6, poz.101, orzeczenie SN z dnia 14.09.1983 r. III CRN 188/83 OSNCP 1984 nr 4, poz. 60, wyrok SN z dnia 18.03.2011 r. III CSK 127/10 OSNC 2012 nr A, poz.17). Skutkiem uznania powództwa jest pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności objętych uznaniem, wydanie wyroku uwzględniającego powództwo w zakresie objętym uznaniem, zaopatrzenie wyroku rygiorem natychmiastowej wykonalności w przypadku zasądzenia (art. 333 § 1 pkt 2 kpc), zwrot kosztów pozwanemu w przypadku uznania przy pierwszej czynności procesowej i niedania powodu do wytoczenia powództwa (art. 101 kpc). Uznanie powództwa może być odwołane do chwili uprawomocnienia się orzeczenia.

Jako że uznanie powództwa jest oświadczeniem woli pozwanego, wywołującym skutki często także materialne (wyrok SN z dnia 20.02.2007 r. II PK 165/06 OSNP 2008, nr 7-8, poz. 97), ale przede wszystkim skutki procesowe, powinno być wyraźne i oczywiste. W niniejsze sprawie w taki sposób nie zostało przez pozwanego wyrażone. Jak już wskazano, pozwany w sprzeciwie zaznaczył, iż w żaden sposób nie kwestionuje istnienia zobowiązania i nie wnosił nawet wprost o oddalenie powództwa (a więc nie kwestionował zasadności dochodzonego roszczenia), ale jednoznacznego, stanowczego oświadczenia w przedmiocie uznania powództwa nie złożył.

W takiej sytuacji wydanie orzeczenia opartego na uznaniu powództwa w trybie art. 213 § 2 kpc nie znajduje mocnego uargumentowania (i takiej też podstawy niewadliwie nie powołał Sąd Okręgowy), natomiast niewykluczone było – zdaniem Sądu II instancji – wyrokowanie uwzględniające prawne konsekwencje niezastosowania się strony (tu strony pozwanej) do wymogu wynikającego z art. 210 § 2 kpc (każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych) oraz dyrektywę art. 230 kpc (gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane).

Zważywszy zatem całkowite zaniechanie przez pozwanego kwestionowania żądania pozwu, w tym podstawy faktycznej tego żądania, a więc -początkowo- niezapłacenia przez pozwanego wynagrodzenia za prawidłowo wykonane przez powódkę usługi, następnie zapłacenie tegoż wynagrodzenia ale z opóźnieniem, też niekwestionowanie sposobu naliczenia skapitalizowanych odsetek, w tym przyjęcia określonych należności, terminów opóźnienia oraz wysokości odsetek - za zasadne uznać należało w całości zgłoszone przez powódkę żądanie odsetek wynikających z opóźnienia w spełnieniu na jej rzecz świadczenia ze strony pozwanego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, odmiennie niż to stwierdził Sąd Okręgowy, nie zachodziły podstawy faktyczne do oceny tego żądania przez pryzmat art. 5 kc.

Ubocznie zauważając, że o taką ocenę nie wnioskował pozwany (a tylko wskazywał na przyczyny odroczenia obciążających go płatności w zakresie należności głównej) wskazać należy na brak uzasadnienia do stwierdzenia, iż żądanie pozwu jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w zakresie kwoty 2.301,29 zł.

Sytuacja finansowa pozwanego, jakkolwiek trudna, to jednak nie jest była, że nie pozwalała na uiszczenie kwoty 2.301,29 zł, a tylko – ewentualnie - na uiszczenie jej w odleglejszym terminie. Nie może zniknąć z pola widzenia również status powódki, która jest spółdzielnią inwalidów, a więc podmiotem, któremu nie można - w porównaniu z pozwanym

- przypisać ani uprzywilejowanej, silniejszej czy dominującej pozycji rynkowej, ani lepszemu finansowaniu ani w końcu mniej ważnego znaczenia społecznego. Realia niniejszej sprawy jednoznacznie wskazują, iż objęta sporem umowa została przez powódkę wykonana należycie, terminowo i prawidłowo. Roszczenie o zapłatę należności z tej umowy jest ze wszech miar słuszne, oparte na prawie. Nie sposób wskazać takiej zasady współżycia społecznego, w kolizji z którą stałoby się żądanie powodowej spółdzielni inwalidów, skierowane do pozwanego szpitala, o zapłatę kwoty 2.301,29 zł stanowiącej skapitalizowane odsetki z tytułu opóźnienia w spełnieniu przysługującego spółdzielni świadczenia.

Wbrew Sądowi Okręgowemu nie zachodziły również podstawy do uznania, iż pozwany powinien skorzystać z dobrodziejstwa art. 102 kpc. Jeżeli uzasadnieniem tegoż miałyby być kondycja finansowa placówki medycznej, to również na ważkość finansów należałoby wskazać po stronie powodowej (zrzeszającej inwalidów i dbającej o ich interesy). Poza tym pozwany dał powód do wytoczenia procesu, nie reagował na wezwania przedsądowe, nie uznał powództwa przy pierwszej czynności procesowej, strona powodowa zaś składała w sprawie istotne pisma procesowe, jej pełnomocnik uczestniczył w rozprawie przed Sądem Okręgowym, a więc powódka poniosła określony nakład pracy w związku z dochodzeniem swych praw. Przysługuje jej zatem w obu instancjach zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości – zgodnie z art. 98 i 108 § 1 kpc, § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

Mając na uwadze powyższe względy Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok – na zasadzie art. 386 § 1 kpc, orzekając o kosztach procesu na wyżej wymienionych podstawach.